

Alcalde, autoritats, ciutadans de Tarragona, amics tots,

El nostre cor fa festa avui, i això està bé, però encara està millor que la memòria ens digui que tenim moltes raons per fer festa.

Perquè Tarragona és més gran i pròspera que mai i és capaç de construir un futur amb més oportunitats que no pas la ciutat on jo anava a l'escola i al Martí i Franquès; aquella Tarragona dels vuitanta que em va donar la primera feina i on vaig fer el primer petó.

Aleshores repetíem que ens havíem de buscar la vida. Jo rentava cotxes a una benzinera de Torreforta i repartíem amb quatre amics el *Claxon* per les bústies de tota la ciutat, i després, com que ja sabíem en quines cases no tenien lligat el gos, el butlletí de l'Ajuntament.

Però el que més m'agradava era fer de botiguer a la botiga de ma mare: Hierbas Salvajes de Maurice Mességué. La meva mare —¡hola, mama!— em va ensenyar que abans de cobrar has de saber donar, i jo m'ho passava pipa regalant mostres de caramelts a les senyores que venien només a mirar. S'espantaven i me'ls rebutjaven tot dient: «No, gràcies, jove, no vull comprar res». Aleshores, jo els repetia les dues paraules més dolces del món: «És gratis, senyora, no pateixi».

Quan arribaven les eleccions, com a bons demòcrates enganxàvem cartells de tots els partits, a duro per cartell. Recordo haver compartit brotxa alguna nit amb el que avui és el meu degà de la Facultat de Lletres, l'insigne historiador Josep Sánchez Cervelló.

A l'estiu anàvem amb un megàfon per les platges anunciant els Festivals de Tarragona: "Festivals de Tarragona, avui Julio Iglesias y las Mellizas en el Campo de Marte a les deu de la nit!" Recordo que algú ens va cridar: "Julio, ya iremos en agosto!" I la mateixa nit fèiem d'acomodadors a l'auditori, la qual cosa assegurava els millors seients a les pubilles de la ciutat.

Per això i perquè les estadístiques i els ulls ens ho diuen, sé que Tarragona és millor avui i que les tarragonines i els tarragonins que ara van al *col·le* són més alts, més guapos, més llestos i parlen més idiomes que nosaltres. I ho hem de celebrar, perquè als anys vuitanta no estava tan clar.

Teníem la Rambla Nova, però molts barris sense infraestructures. Avui fruïm d'un altra rambla magnífica, la de Campclar, i aquells barris de Torreforta, Bonavista, Sant Salvador i Sant Pere i Sant Pau són residències d'una nova i puixant classe mitjana tarragonina.

En aquells anys teníem un mercat central on se'ns colaven les rates, i avui l'hem convertit en el mercat més bonic de Catalunya. ¡Que guapo que és! I teníem un port, però tancat als tarragonins. Avui, el port de Tarragona està esdevenint un gran parc marítim obert a tots.

Ahir mateix vaig fer la meva classe a la Universitat de Tarragona, on tenim estudiants de tot Europa i Llatinoamèrica que venen atrets per una de les millors universitats del món en els rànquings de recerca. Ja han quedat enrere els anys en què per anar a la universitat havies d'agafar un tren cada dia o viure a Barcelona. Això costava uns calés que a casa no teníem, encara que el meu pare estava pluriocupat al *Diari de Tarragona* i aquí, a Premsa de l'Ajuntament.

Només hi havia una cosa millor que tenir diners per estudiar, i era tenir amics de Tarragona. O tenies calés o tenies amics. Jo vaig tenir amics. He d'agrair a Josep Papió, el *Papi*, del Serrallo, i a Xavier Abelló la seva hospitalitat al seu pis de Barcelona. No em van voler cobrar mai un duro per deixar-me'l ocupar, perquè el vaig *okupar*, amb k, aquell pis, que era una ambaixada de Tarragona a l'Eixample barceloní.

És veritat que, en canvi, m'havia de deixar guanyar a les cartes. I ara permeteu-me un consell: no jugueu mai a la botifarra amb un del Serrallo, perquè perdreu fins els calçotets. Jo els perdia. Però el Papi, generós, ens portava de la barca —i gratis— popets i calamars, llobarros i tonyines, que lligava amb un romesco que ens feia plorar d'emoció.

Vam créixer plegats, anant i venint. I un dia, ja de corresponsal de La Vanguardia a Nova York, li vaig demanar a Woody Allen:

—Senyor Allen, vull casar-me. Quin consell em dona per trobar parella?

Ell em va contestar:

—No perdi el temps. Si una persona no està feta per a tu, oblida-te'n: no cal que t'esmercis a agradar-li.

Segueix buscant, perquè amb ella no funcionarà cap teràpia de parella.

—Però, senyor Allen —vaig preguntar—, quan pots estar segur que has trobat la persona de la teva vida?

—Perquè quan la trobes —em va respondre— sona la música.

Amb els anys he descobert que amb les ciutats passa igual: hi ha només soroll o música. Un dia, després d'una setmana molt dura, vaig baixar del tren a Tarragona i vaig sentir la seva música. Vaig notar el canvi de ritme, l'alegria i la llum d'aquesta ciutat que sap viure i celebrar la vida.

La melodia de Tarragona no ha deixat de sonar per mi i per la gent que estimo des d'aleshores. Per això segueixo apostant pel futur de aquesta ciutat amb el piset familiar del carrer Pere Martell. I queixant-me, com tot bon tarragoní, de l'ibi i de la taxa d'escombraries.

Em queixo i m'estimo Tarragona amb les mateixes ganes. Perquè és cert que se'ns queda de vegades massa petita, sobretot quan passen els anys i vas acumulant exparelles i excunyats i exsogres... i te'ls trobes a tot arreu.

Altres vegades, Tarragona se't fa massa gran, perquè et vas creuant amb tothom menys amb la persona que voldries. Llavors t'adones que caminar en aquesta ciutat és sempre anar cap a un mateix i trobar-se pel camí amb els altres.

Però quan de veritat li prenia les mides a Tarragona era en nits de Tecla com la d'avui, quan sortia de casa amb la cantarella de Rafael: «la, la, la... Puede ser tu gran noche...» Fins que arribaves de matinada, rebentat, al llit tot solet perquè no havia sigut «tu gran noche».

Tanmateix em sentia content perquè havia estat sempre, com ara, rodejat d'amics, en una ciutat de mida perfecta per tenir llibertat, però també el carinyo que dona que et parin pel carrer i et preguntin tres o quatre cops com has passat les vacances.

Tarragona ha millorat; malgrat això, ens queixem igual que sempre i xiulem en festes el seguici de l'alcalde i les autoritats i el senyor arquebisbe, gràcies a Déu. Ens queixem perquè estem vius. Perquè la vida és com nosaltres: sempre està equivocant-se i corregint-se a si mateixa. Només la mort és perfecta i immutable.

Sentim tan viva la nostra ciutat que sovint als tarragonins ens costa reconèixer que entre tots hem fet, fem i farem moltes coses i molt bé.

No critiquem la ciutat per mala fe, sinó al contrari, per amor: un excés d'amor i d'orgull, perquè ens sabem ciutadans d'una capital universal que fa dos mil anys que parla sense intermediaris amb el món.

Hi ha coses que toleraríem en qualsevol altre lloc, però no aquí. I per això tampoc no ens creiem del tot a nosaltres mateixos. Ho vaig descobrir quan arribava tot xulet de periodista del *Diari de Tarragona* als plens de la Diputació i el primer que sentia era: «Mira, xeic, ja ha arribat el becari del Patufet».

I és que tenim moltes coses per celebrar, i encara en celebrarem més.

Els Jocs de la Mediterrània, per exemple, són un punt més per a Tarragona que ja voldrien moltes capitals. I com que ja estem a la secció d'esports, deixeu-me que torni a donar, com donava de becari, el *minuto y resultado* dels partits del Nàstic a la ràdio. Llavors el Nàstic estava a Segona B, però com que és Santa Tecla, i amb el permís del mestre Enric Pujol, cantaré el gol de la meua vida: «Gol, gol, gol, golllllllll del Nàstic al Real Madrid. ¡Qué fallo de Cristiano!»

És un altre èxit també l'arribada dels creuers al nostre port. Ja estem al circuit de qualitat mediterrània. Hem de seguir apostant per acostar la ciutat al mar. La passarel·la al balcó del Mediterrani és un primer pas en la bona direcció. Per fi tocarem mar i platja després d'haver tocat ferro.

Donarem nom a una de les àrees més pròsperes del sud d'Europa —amb Port Aventura com a nucli—, que arribarà fins al Vendrell, que haurà de conciliar la indústria de l'oci amb la petroquímica i on la universitat generarà noves tecnologies i empreses. Arribaran inversions i professionals d'arreu del món que voldran viure a Tarragona.

Serem la capital de la cultura i la qualitat de vida d'aquest territori al qual donem nom. Però encara ens falten les infraestructures culturals. Mirem San Sebastián, per exemple. No té més habitants que la nostra àrea i en canvi gaudeix del Kursaal. Nosaltres també ens mereixem un gran auditori d'arquitectura singular per a música, teatre i arts escèniques.

Mentrestant, també hi ha tarragonins que les passen magres i d'altres que els ajuden a tirar endavant i ho fan amb generositat i discreció, com l'Antoni Coll, company meu a La Vanguardia i ànima del *Diari de Tarragona*, que ha convertit «Bona Nit», amb moltes petites donacions dels veïns, en un meravellós exemple de solidaritat amb els sensesostre. Això també fa gran la nostra ciutat.

I hem de celebrar que l'alpinista de Tarragona Òscar Cadiach hagi fet el cim dels catorze vuitmils que hi ha al planeta, com també hem de saludar els herois desconeguts que són els tarragonins que treuen cada dia al carrer no només els fills, sinó també els pares ja grans, de vegades molt grans, a passejar, amb molt d'esforç. I també els tarragonins que ajuden els que ho passen malament a tirar endavant amb petits detalls; de vegades, simplement amb un somriure i amb un «Hola! Com et va? Tot bé? Vinga, xeic, ànims!»

Això fa que Tarragona sigui tan petita com per poder saludar-nos cada dia, però que també sigui molt gran. I és que el ritme ideal d'una ciutat és el d'una bicicleta, i Tarragona és la bicicleta més bonica del món. I n'estic molt orgullós, de pregonar-ho ara i de demanar-vos a tots que crideu amb mi: Visca Santa Tecla! Visca Tarragona!